

AFACEREA PROFESOR GEORGES PISCOCI DĂNESCU

DELICT POLITIC SAU CRIMĂ DE GÂNDIRE

Societatea democratică și de Drept este sau nu este compatibilă cu pedepsirea ca infracțiune a simplelor convingeri științifice, istorice, religioase, politice, artistice sau de altă natură? Eventualul răspuns afirmativ este valabil chiar și în cazul când convingerile respective nu antrenează nici un act material? Dacă da, nu cumva simplul delict politic, cu care ne-au obișnuit societățile totalitare, riscă să devină, din punct de vedere juridic, « Crimă de Gândire ».

După aproape doi ani de « cercetări penale », cu participarea a zeci de polițiști și magistrați orădeni, dos. 2235/111/2007, resp. 194/35/2008 nu reproșează lui Georges Piscoci-Dănescu nici un fapt, act sau gest material! Ce i se impută domnului Piscoci? « Invinuitul » neinculpat Profesor Piscoci Dănescu răspunde: « Fără să întocmească și să susțină contra mea legiuitul rechizitoriu în fața unei instanțe, DIICOT Oradea îmi reproșează Crima de a Gândi! DIICOT doarește să vândă Elveției rezultatele cercetărilor mele științifice în domenii ca nutriționismul, gerontologia, etnografia, istoria, filosofia, politica, memorialistica și altele. În acest scop, DIICOT a confiscat în mod ilegal cinci computere și alte piese de informatică, o întreagă bibliotecă și colecție de manuscrise, s-a lăsat antrenată într-o acțiune internațională de poliție a gândirii, ce durează de mulți ani și a costat deja viața a doi intelectuali români din exil. Impotriva mea și a familiei mele s-au comis mai multe atentate, în anii când cei doi intelectuali români au fost asasinati sau au murit în împrejurări misterioase. Nu am locuit în Elveția. Nu am fost. Nu sunt cetățean elvețian. În mod eronat, nu fără un scop precis, Tribunalul Bihor îmi atribuie aceste calități ».

În fața Curții de Appel Oradea, pe baza art. 146 lit. d și a art 148 (2, 4) din Constituție, voi invoca excepție de neconstituționalitate pentru O.G.U. nr. 31/2002, Legile nr. 107 și 278/2006.

Obiectul de reglementare al celor trei acte normative constă în rescrierea istoriei, reinstituirea cenzurării, pocirea spirituală a neamului românesc.

Legat de adoptarea Ordonanței 31/2002, guvernul lui Năstase Adrian a făcut exces de putere și de funcție, încălcând flagrant principiul separației puterilor în stat. Guvernul s-a substituit parlamentului.

Prin sancționarea ca infracțiune a delictului de opinie, O.g.u. 31/2002 reintroduce infracțiunea politică în legislația română. Se repetă astfel eroarea tragică a regimurilor totalitare și dictatoriale ce au incriminat și sancționat în mod terorist delictul de opinie, făcând primii pași în sensul legiferării « crimei de gândire ».

Pedepsirea ca infracțiune a convingerilor de orice fel, însoțite sau nu de o expresie verbală, scrisă sau organizatoric-asociativă este inacceptabilă pentru un stat ce se pretinde democratic și de drept. În termeni de drept penal, aceasta înseamnă o reîntoarcere la vânătoarea de vrăjitoare din Evul Mediu, reînvierea infracțiunii de « *lèse-majesté* » prin cuvinte. Stigmatizarea unor persoane prin măsuri de drept penal, scoaterea lor în afara societății civile pe motivul convingerilor lor este de neacceptat pentru o națiune civilizată.

Ordonanța Guvernamentală de urgență 31/2002 anulează cetățeanului român dreptul la liberă asociere, la liberă informare, la cercetare științifică și cunoaștere, la opinie, la liberă exprimare a acesteia, la proprietate, inclusiv proprietatea intelectuală sau de creație. În aplicarea teroristo-aberantă și de necrezut, la care a recurs noua Poliție Politică a Gândirii din Oradea, s-a ajuns la anularea dreptului inalienabil de intimitate a omului cu propriile lui gânduri, exprimate sau nu, pe un suport sau altul!

În cadrul sistemului nostru legislativ, puterea judiciară are drept de inițiativă în domeniul constituționalității legilor: Ea este aceea care vine în contact direct cu justițiabilii. Controlul constituționalității legilor a fost prevăzut de legiuitor și pentru a pondera eventualele abuzuri ale parlamentarilor bucureșteni, despre al căror spirit fanariot, mafiot și corupt vorbește întreaga Europă.

Controlul strict al constituționalității legilor este factorul determinant în asigurarea stabilității regimului de Drept. În cazul că acest control este îngădit sau limitat, ne găsim în fața unui flagrant delict de ieșire din Statul de Drept. De vreme ce România are o Constituție scrisă, este normal și firesc ca Onorata Curte de Apel Oradea să îndrume procedura în sensul verificării întocmai și a înlesnirii aplicării legii fundamentale care este Constituția României.

Subliniez neconstituționalitatea Art.1, a Art. 2, Art. 3, Art. 4, Art. 5, Art. 6 și Art. 7 din Ordonanța de Urgență Guvernamentală 31/2002.

Ordonanța de urgență guvernamentală în chestiune încalcă mai multe articole ale Constituției. Subliniez : Art. 1 (1,3,4,5), Art. 2 (1,2), Art. 4 (1,2), Art. 6 (1,2), Art. 8 (1), Art. 11 (1,2), Art. 15 (1,2), Art. 16 (1,2), Art. 20 (1,2), Art. 22 (1,2), Art. 23 (1), Art. 29 (1,2), Art. 30 (1,2, 4), Art. 31 (1), Art. 37 (1), Art. 58 (1), Art. 101 (1), Art. 144 (1,4), Art. 150 (1).

Ordonanța Guvernamentală de Urgență nr 31/2002 aruncă România în rândul tiraniilor, a statelor polițiste, totalitare. În disperare de cauză, semnatarii acestor acte au încercat să falsifice adevăruri istorice de mult cunoscute de cei cu știință de carte, încercându-se reinstaurarea dictaturii bunului plac, a terorismului de Stat și a pumnului în gură.

Cauza principală a Ordonanței Guvernamentale de Urgență 31/2002 este slugărnicia « miticilor » bucureșteni față de stăpânii lor din masoneria occidentală. Lumea simte că ceva nu-i în regulă cu buclucașul hholocaust ! Lenin, Dascăl al proletariatului de pretuindeni, este cel care a imaginat cu metodă și realizat cincinal după cincinal, vreme de aproape un secol, cel mai teribil holocaust petrecut vreodată pe planeta noastră. Unii vor fi de altă părere. Nimic pe lume, nici o aserțiune științifică, politică, sau de altă natură, nici una din dogmele vreunei religii nu este și nu poate fi la adăpostul criticii. Totul se revizuieste! Nu există dogme sau adevăruri veșnice, nu există nimic în cunoaștere care să nu poată fi repus în discuție. Forța și fecunditatea gândirii libere nu constă atât în propriile coordonate ale acesteia cât în confruntarea diverselor ipoteze, în agora, în spațiul public. Rezultă că singura condiție *sine qua non* gândirii libere este recunoașterea aceleiași gândiri libere pentru toți cetățenii. Invers : de îndată ce libertatea de gândire a unui singur cetățean este încălcată, se încalcă libertatea de gândire a tuturor celorlalți. Societatea respectivă devine o dictatură, o tiranie, chiar dacă, aparent, numai a singură persoană este afectată. Democrația presupune adeziunea totală, fără rezerve nici ipocrizie la principiul pluralismului, la deontologia presei, regulile dezbaterii academice, a dezbaterii publice în general ! Abia după acestea putem vorbi de dialog civilizată, de evitarea exceselor de limbaj și altele.

Nimeni nu poate impune în mod legitim nici un fel de adevăr prin intermediul vreunei proceduri coercitive ! De la caz la caz, Statul, legiuitorul poate fixa regulile dezbaterii și adoptării deciziilor, într-un domeniu sau altul. Statul, guvernul, puterea executivă nu trebuie să intervină în dezbateri. Din această perspectivă, mișcarea americană cunoscută sub numele de « *politically correct* », ce a bântuit și bântuie în întregul Occident reprezintă o extrem de gravă și de îngrijorătoare recădere în barbarie ! Să nu comitem eroarea de a confunda forța armelor Americii sau ale Occidentului cu forța dreptului !

Politically correct există și în Europa. Ea face din simpla opinie un delict politic. Trăim o epocă de barbarie, de regres al civilizației și al culturii. *Politically correct* sau mai pe românește Ordonanța 31/2002 instituie o « Dogmă de Stat » ! Sensul ipocrit, mincinos, neștiințific al acesteia

Dogme de Stat se pune ușor în evidență dacă privim în sens invers : nu există o Dogmă de Stat, o Ordonanță cu privire la evaluarea crimelor iudeo-comuniste care, pentru încă o generație bună, pe teritoriul fostelor « democrații populare », nu vor putea fi contestate de nimeni. Toată lumea le cunoaște ! Ce va fi peste 30 sau 40 de ani, când foștii deținuți politici vor fi decedat, când se va uita Piteștiul, Aiudul, Canalul Dunăre-Marea Neagră, Gherla, Jilava și cellalte ? Atunci se va petrece ceea ce se petrece acum, pe tema celui de al II-lea Război Mondial. Oamenii vor începe să aibă îndoieli . . . mai ști, se poate ! Unde nu-i fum nu e foc, o fi înviat cu adevărat . . . și altele asemenea ! Ordonanța-Dogmă-de-Stat încearcă punerea frauduloasă sub acuzație a Poporului Român. Datoria oricărui cetățean al acestei țări este să examineze totul de aproape, să pună totul sub lupă, să nu creadă pe cuvânt nici școală, nici universitate, Academie, televiziune sau presă. Să își facă propria lui opinie. Altfel se va ajunge la contestarea crimelor comuniste, ce au avut norocul să nu fie vizate de faimosul Acord de la Londra, din 8 August 1945, al celor patru « magnifici » care sunt cinci ! Orice om de bună credință înțelege că raportul de forțe politice și militare din Europa și din lume, în vara lui 1945, a fost transformat în criteriu al adevărului istoric. Forța poate crea Dreptul ! Poate ea însă crea și Adevărul ?

Inercarea de a face din judecata bună sau rea a unui tribunal criteriul suprem al adevărului științific este fără precedent în istorie. Putem exprima rezerve cu privire la un anumit număr de legi pe subiecte fierbinți, precum anumite « secte religioase », homosexualitatea, islamofobia, naționalo-fobia și tot ceea ce contravine opiniei, mincinoase desigur, în cea mai mare parte, ce se impune cu forcepsul de velur al propagandei ! Nu putem avea însă o părere personală despre « hholocaust » ! Este vorba de o cenzură ce se exercită într-o serie întreagă de domenii. Existența ei nu ar fi justificată nici măcar în cazul ideal că, pentru toate domeniile și problemele supuse cenzurilor, ar exista certitudinea absolută că se cunoaște totul, că viitorul nu ne va rezerva nici un fel de surprize pe planul progresului cunoașterii. Așa ceva însă nu s-a petrecut în istorie ! Suntem în fața unei situații fără precedent. Dispozitivul represiv al cenzurii, legilor, poliției politice a gândirii și a magistraților specializați în fabricarea, impunerea, apărarea și îngogonarea minciunilor celor ce au câștigat ultimul Război Mondial nu face decât să repete sistemul penal al Inchiziției de altădată ! Vrăjitoarele sau savanții de odinioară sunt acum cei ce gândesc liber. Rugul a fost înlocuit cu tracaseriile de tot felul, cu zecile și sutele de mii de euro-amendă, la nevoie cu glonțul care l-a ucis pe profesorul Culianu în Universitatea Chicago, cu asasinii ce l-au aruncat pe geam din propriul lui apartament pe actorul Dumitru Furdui, în plin arondisment al XV-lea al Parisului.

Ar fi păcat să vedem școlarii de mâine scriind pe garduri « Huo hholocaustul ! » sau « Jos hholocaustul » cum scriam noi când eram mici, dar mari, fără să știm, « Huo comunismul ! », « Jos comunismul ! » ! Istoria se cam repetă ! Ar fi păcat să nu înțelegem nimic din ea. Hegel ne-a avertizat : « *Istoria ne învață că Istoria nu a învățat niciodată pe nimeni nimic !* » Așa o fi, dar e păcat ! Tot păcat, dar și o realitate este părerea execrabilă a Românilor despre toate cele ce se petrec sau ne vin de la București. Nimeni nu crede în Justiție, în capacitatea și voința guvernanților, a poliției, jandarmeriei și administrației în general de a face ceva bun și dezinteresat pentru țară. Toată administrația sau aproape fură tot ce poate. S-ar putea institui un campionat al hoțiilor guvernamentale, parlamentare. Țara toată este furată și vândută. Nimic nu mai aparține Românilor.

Magistrații și polițiștii compromiși în această afacere de « Delict de opinie sau Crimă de gândire » trebuiesc sancționați pe cale administrativă sau judiciară.

Dacă acestea sunt chiar și numai în parte adevărate, se mai poate oare susține că România actuală este un Stat de Drept ? Dacă România contemporană nu este un Stat de Drept, ce este atunci, din punct de vedere juridic, statul actual în care trăim încă alături Români, Maghiari, Germani, Ucrainieni și alte națiuni « libere »